

[Pelle Voigt]

Der tales af og til om at tilbagelevere Vestbredden til Jordan og tilbagelevere Gaza til Egypten, men sandheden er jo den, som vi tidligere også har påvist det i diskussioner med udenrigsministeren, at Vestbredden aldrig nogen sinde set fra dansk synspunkt eller de fleste andre civiliserede staters synspunkt er anerkendt som en del af Det Hashimitiske Kongerige Jordan.

Der er til dato kun tre stater i verden, der har godkendt denne annekstion, nemlig Jordan selv, Storbritannien og Pakistan, mens alle andre lande har vendt sig imod den. Gaza er aldrig blevet annekteret af Egypten. Man har aldrig ønsket at annektere det. Man har ønsket at fastholde den tanke, at dette var områder, der i henhold til FN's delingsplan i 1947 skulle gøres til en uafhængig palæstinensisk stat.

Det er naturligvis en forudsætning for fred, at den nationale selvbestemmelse accepteres og gøres til udgangspunkt på begge sider. Det betyder, at Danmark viderefører sin anerkendelse af staten Israel, naturligvis uden nødvendigvis på nogen måde at godkende den faktiske politik, Israel har ført i undertrykkelsen af det palæstinensiske folk. Det betyder også, at man må nå frem til en anerkendelse af det palæstinensiske folks nationale rettigheder og af dets eneste retmæssige repræsentant, Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation, PLO.

Det er et synspunkt, som efter min mening er blevet mere ufravigeligt klart efter det palæstinensiske nationalråds nylige møde i Alger, hvor jeg selv havde lejlighed til at være til stede. Det er et synspunkt, som i virkeligheden hver eneste dag i den kamp, der foregår i de besatte områder, understreges af disse områders egen befolkning. Alle ved – uanset hvordan vi vælger at udtrykke os – at sandheden er, at uden palæstinenserne er fred ikke alene umulig, men også urimelig, og at uden deres repræsentant, PLO, er fred ikke mulig og lige så urimelig.

SF kan ikke acceptere den officielle dobbeltmoral, vi af og til støder på både fra israelsk side og fra visse danske politikeres. Det er en dobbeltmoral, der anvender en dobbeltstandard. Der gælder forskellige regler ifølge denne dobbeltmoral for, hvad palæstinensere gør, og for, hvad israelere gør.

Hvis nogen palæstinenser begår en terrorhandling, sprænger en bus med uskyldige civile i luften, er vi alle enige om at tage afstand fra

den. Men er vi alle enige om at tage afstand fra israelske drab på civile, når de sker fra flyvemaskiner i form af bombardementer af flygtningelejre, eller når de, som det skete ved invasionen i Libanon, fører til over 10.000 uskyldige civiles død? Så er det, ligesom moralen begynder at udvikle sig efter det princip, at al moral er godt, men dobbeltmoral er dobbelt så godt. Når Israel fuldt berettiget kræver anerkendelse af sin nationale selvstændighed og sine rettigheder, hvorfor er man så ikke villig til at yde en tilsvarende anerkendelse til det palæstinensiske folk: retten til en selvstændig stat, retten til en egen regering, retten til et eget flag, retten til at bestemme over sine egne forhold og vælge sine egne politikere, den ret, som Israel mener gælder som et universelt helligt princip for staten Israel, men som man ikke vil tilstå det palæstinensiske folk? Her er en vanskelighed, her er en dobbeltmoral.

Den dobbeltmoral går i dag i skikkelse af premierminister Shamir så vidt, at man faktisk kan sætte spørgsmålstegn ved, om Israel nu anerkender Sikkerhedsrådets resolution 242. Er det israelsk politik i dag at trække sig ud af de besatte områder til gengæld for fred, eller er det det ikke? Svaret er ikke klart. Vi har adskillige officielle udtalelser fra premierminister Shamir på Israels vegne, der helt klart afviser denne mulighed og taler om en annekstion af områderne, samtidig med at man kræver, at palæstinenserne naturligvis skal anerkende disse resolutioner.

Udenrigsministeren var lidt inde på denne problematik i sit indlæg og efterlyste en klarere politik fra PLO's side med hensyn til anerkendelse af disse resolutioner, selv om der har været et utal af udtalelser. Jeg vil da gerne i denne forbindelse henlede udenrigsministerens opmærksomhed på det arabiske topmødes deklARATION af 9. september 1982, hvor samtlige arabiske lande og PLO enstemmigt gjorde sig til talsmænd for, at alle stater i området, når man oprettede en palæstinensisk stat, og når man skabte fred, skulle have ret til international sikkerhed og anerkendelse. Senere er der som sagt kommet en lang række erklæringer, uden at disse erklæringer er blevet mødt med tilsvarende indrømmelser fra israelsk side.

SF har siden begyndelsen af 1970'erne haft nære forbindelser både til palæstinensisk side og til fredsbevægelsen i Israel. Vi har opfordret